

Na saneh v belo prirodo

Ne bomo trdili, da je ta slika čisto nova, toda tako ljubka je, da jo moramo pokazati tudi najmanjšim čitateljem »Mladega Jutra«. Poglejte fantička — kakor kak ruski baronček sedi v udobnih saneh. Njegov konjiček pa — da malo takih. Resnično je to pes,

izmed vas bila vseč taka vprega. Ali dobermanji so dragi, drugi psi se pa težko dajo tako izvežbati. Sankajte se torej kakor doslej — brez vprege — pa se boste vseeno naužili tistega, kar je pozimi najlepše: čistosti in radosti v beli prirodi.

zvesta in prijazna živalica, »baronček« dobri prijatelj, saj pa je tudi take pasme. Namreč: doberman... Vozil je v saneh in menda že tretjo zimo vozi svojega malega gospodarja na »prehode v belo naravo. Previdno vleče sani tam gori nekje okrog Šmarne gore in tudi v diru ne prevrne »barončkat«. A če se vendar le primeri — i nu, pa »baronček« pade na mehko.. Vsak dan tak-le sprehod v svežo naravo, potem ni čuda, da irata mali kočijažek in njegov konjiček vedno dober tek in da sta oba jako čvrsta.

Že vemo, zdaj bi pa tudi vsakemu

Ampak, kar je res, je res: našlo nam je zadnje dni snega, da je veselje. To je sam fin, droben pršič, ki ga smučarji in sankarji posebno obračajo. Padel je na trdo podlago in bo menda dolgo obležal. Zima je dolgo prizanašala, da je bilo že kar nerodno, zdaj pa se je le pokazala v svoji pravi paradi. To bodo oživila naša pobočja! Smučarji hitijo na Gorenjsko in drugam, kdor pa smučk nima, naj si le sam zbiže sanke, saj smo zadnjič povedali, kako se dajo enostavno napraviti.

Mnogo zabave vam vsem!

Najhujši dan za Bižuja je bil, ko je pomoril naše zajčke. Nekje v vasi so imeli mlade zajčke in Žizota nam je sporočila o tem. Pubi je takoj prosil mamo, da bi mu jih kupila.

Mama mu rada izpolni vsako željo. Šli smo torej v hišo na koncu vasi in kupili dva lepa mlada zajčka. Tudi Bižu je bil z nami. Zdelo se je takoj, da mu nekaj ni všeč; letal je nemirno okoli nas, postajal pred nami in vohal po zraku. Ko smo prišli do doma, ga je zelo zanimalo, kam jih bomo spravili. Herman je iz zabojev napravil za zajčke lepo bivališče nad vežo. Zaprl smo Bižuja v sobo in odnesli zajčke tja. Pubi ju je imel zelo rad, božal ju je in gladil. Tako smo mislili, da bo vse v redu in se bomo vsak dan zabavali pri zajčkih... Tudi Bižu se je delal, kakor da se vobče ne zanima zanje. Drugi dan na izprehodu je bil Bižu zelo nemiren in nekako potuhnjen. Ko smo se vračali proti domu, je proti svoji navadi odhitel daleč naprej... Pubi se je veselil, da pojdemo zdaj pogledat zajčke. Ko smo prišli do hiše, smo začuli velik krik. Obšla me je težko slutnja... Bižu je bil med tem pritekel domov, šel je po stopnicah naravnost nad vežo in preden ga je kdo opazil, je opravil svoje delo. Oba zajčka sta mrtva. Izdal ga je ropot nad vežo, ko je odhajal. Kakor da se je zavedal svojega zločina, je Bižu pobegnil. V hiši je bil velik jok, posebno Pubi je bil ves iz sebe. Bižuja ni bilo ves večer na spregled. Niti ponoči se ni vrnil, razbojnik. Bog ve, kod se je potikal. Šele drugi dan smo ga zapazili, kako se plazi in skriva po sosedovem vrtu. Klicali smo ga, a ni se odzval. Popoldne se je vrnil gospod domov. Tudi on mu je zažvižgal. Tedaj je Bižu uvidel, da ni rešitve. Kazen za greh mora biti. Priplazil se je prav po tleh do hiše in po

kratkem obotavljanju stopil v vežo. Na stopnicah je stal gospod z bičem v rokah. Mi smo stali vrh stopnic in čakali, kaj bo. Bižu se je priplazil ves skesan do gospoda. Parkrat je še postal, kot da premišlja, ahi naj rajši pobegne. Gospod ga je prijel za ovratnik in korobač je pel svojo pesem kot še nikoli. Bižu je cvilil, da je bilo joj, njegova mršasta dlaka je letela na vse strani, nazadnje je tudi Pubi zajokal. S tem je bilo kazni dovolj. Bižu je odšel v svoj kot in se ni zmenil za nikogar ves večer...

Na izprehod hodimo dopoldne in popoldne. Učimo se vedno in povsod. Štejemo drevesa, kostonje, kamenje itd. Najbolj srečen je Pubi, če se mu na poti pripoveduje bajka. Pri tem se tudi on spomni na svoje daljne prijatelje in znance in pripoveduje z veliko vneemo o njih, posebno o prijatelju Janku, ki ima tako mašino, da z njo iskre dela, kajti, kakor smo rekli, Pubi ima rad lepe dolge zgodbe in umetne stroje.

Srečna, blažena mladost! Ob tebi postanejo i stari mladi in žive iz tvojih mladih sil. Tvojo srečo razumemo šele, ko smo daleč od tebe. Morda je sreča samo takrat pri nas, kadar ne vemo, da jo imamo. Tako pogosto sedimo na bregu nad Rivo ob ozki stezi, kamor hodijo tujci na razgled in gledamo po dolini proti Arcu in proti jezeru. Pubi in jaz sediva na klopi in Bižu leži pred nama. Pubi sanja o svojih strojih, o velikih mostovih, o avtomobilih in balonih. Bižu se ozira po psih in mačkah in jaz — jaz gledam lepoto sveta in premišljam, kako lepo je živeti na svetu in sanjati.

KONEC

† Srečko Kosovel:

Vožnja

Dva konjička skozi noč
dolgo mi hitita,
temni gozd že kima, spi —
da ga ne zbudita!

Kakor črna noč temna
je konjičkov griva,
temni gozd pa se gosti,
ko da koga skriva...

A. F.

Zgodba o gizdavi snežinki — Debeluški

Tiho je naletaval sneg. Ljudje so še spali, zakaj na zvoniku je bilo komaj odbilo tri. Zvezde na nebu so zaspano mežikale, kakor da bi hotele povedati, da so že trudne in hočejo zapreti oči in se odpočiti. Drobne snežinke so plesale po zraku; hudoben vetrček jih je časih malo zapodil, a naposled je le vsaka padla na zemljo, kakor je pač že usojeno vsaki snežinki.

A glej, tam visoko, tik pod nebom, je kričala debelušasta snežinka: »Jaz nočem na zemljo! Nočem in nočem! Ve druge lahko greste svojo pot. Jaz se bom vsedla na okno, tam bom ostala tri dolge noči, tam bom sedela tri svetle dni, da me bodo ljudje občudovali, kako lepa sem in kako košata!«

Njene sestrice so jo milo prosile, naj tega ne stori, zakaj ko se zdani, bo prišlo solnce, in tedaj bo morala umreti — skopneti! A Debeluška ni poslušala njihovih besed. Bila je trdovratna in domišljava. Zelela si je, da bi ostala večno tako lepa, debelušasta in ljubka in bi jo vsi ljudje občudovali.

Padale so anežinke, padale in z njimi je padala tudi naša Debeluška. Ko so prišle do hiše, so se nekatere snežinke vsedle na streho, druge so padle na zemljo in pokrile vse steze in poti.

Debeluška se je še malce zavrtela, potem pa je sedla na okno visoke hiše in veselo vzkliknila:

»Glejte me, kako sem lepa. Sama sedim na oknu. Ve pa sedite druga tik pri drugi, da vas ni moči dobro videti. Nihče vas ne bo občudoval!«

Sestrice snežinke so bile žalostne in ena je zaklicala Debeluški:

»Seveda se tiščimo druga druge, zakaj drugače bi morale kmalu skopneti. Tako bomo pa še dolgo živele in koristile ljudem. Tebi pa ne bo dobro. Vrní se k nam, zdaj je še čas!«

Debeluška se ni zmenila za te besede. Prezirljivo se je nasmehnila in obsedela na oknu. Minulo je nekaj ur. Še vedno so padale snežinke. Trudne zvezdice so zaprle oči in ni jih bilo več videti na nebu. A tam za gorami je vstajalo solnce... Plavalo je višje in višje in kmalu je stalo sredi neba.

Debeluška se je razveselila solnca. V solčni svetlobi se je njena obleka še lepše svetila. A glej, groza! Bolj ko se je svetila, bolj se je krčila. Šele zdaj je Debeluška zaslutila, kakšna nevarnost ji preti. Hotela je zleteti na zemljo in se rešiti. Tedajci pa je začutila, da se je prilepila na okno. Težka vodna kapljica jo je držala objeto, tako da se ni mogla ganiti. Obupno je klicala na pomoč, a nihče ji ni mogel pomagati. Čez nekaj trenutkov Debeluške ni bilo več. Njene sestrice pa so še dolgo živele. Ležale so druga poleg druge in solnce jim ni moglo ničesar. Taka je žalostna zgodba o lepi, gizdavi Debeluški.

Manica:

Špicpajkelc

Živel je reven kmet. Vedno mu je manjkalo denarja. Misli in tuhtal je, kako bi se dalo pomagati, a nobena srečna misel mu ni šinila v glavo.

Nekega jutra gre sekati drva. Sredi gozda mu pride naproti velik črn mož, ki nese na rami sod, napolnjen s samimi cekini.

Ta mož je bil — hudobec sam.

»Hoj, ta presneti denar, kako je težak!« vzdihne črnc in vrže sod s tako močjo pred kmeta na tla, da je sodu odstopilo dno in cekini so se pred očmi ubogega kmeta zablesčali tako zapeljivo, da je ta postal hipoma ves zmeđen.

»Čuj, kmetič,« reče črni mož »vse to brezmejno bogastvo je lahko tvoje, ako v treh dneh izveš, kako je meni ime. Ako pa bi v tem času ne izvedel

mojega imena, te vzamem s seboj in mi boš služil vse večne čase.«

Dolgo se je kmetič boril sam s seboj, kaj bi storil. Slednjič je zmagal pohlep po denarju. Privolil je v čudno pogodbo. Udarila sta si s hudobcem v roke ter se domenila, da se snideta tretji dan ob isti uri in na istem mestu.

Kmetič je začel takoj pridno povpraševati za ime črnega moža, toda zaman. Obhodil je vse bližnje in daljne vasi, bil pri vseh čarovnicah, izvedel pa ni nič.

Minul je tako prvi in drugi dan. Ko pa je napočil tretji dan, so se začeli kmetiču od strahu ježiti lasje. Kako rad bi bil ostal doma, a ni si upal. »Pogodba je pogodba« si je mislil »in če ne pridem na dogovorjeno mesto, se lahko zgodi, da prihrumi črnc pome in me raztrga na drobne kosce.«

Ob določeni uri se je podal poln smrtnega strahu proti gozdu. Ko pride tja, ni bilo hudobca še nikjer. Hitro zleze pod gost brinov grm ter tam dobro skrit, pazljivo gleda na določeni prostor.

Hipoma se strese ves gozd, zemlja čudno zabobni in kakor bi vzrastel iz tal, stoji črni mož s sodom na rami.

Ozira se na vse strani in ko vidi, da kmetiča od nikoder ni, vrže sod na tla in začne okrog njega plesati in peti:

»To je dobro zamé
da kmetič ne ve
da je meni Špicpajkelc ime!«

Kmetič, ki je pod grmom napol mrtev gledal ta prizor, je pri besedi »Špicpajkelc« skoro zavriskal od veselja. Hitro, a previdno se je izkobil izpod grma ter delal dolge ovinke, tako da je čisto od druge strani prišel k hudobcu.

Ko je vragee zagledal kmetiča, je zarjul z uprav peklenskim glasom:

»No, kmetiška para, povej, kako je meni ime?«

»I, kaj bi ne vedel,« je dejal smeje kmetič.

»Torej kako?«

»Špicpajkelc!«

Komaj je kmet to izustil, je zatulil hudobec tako silno, da se je podrlo troje debelih, v bližini rastočih hrastov. Obenem pa je izginil, kakor bi se udrl v zemljo in pustil cel sod denarja srečnemu kmetu.

Kmetič je potem ves vesel valil težak sod suhih cekinov proti domu in živel odselej srečno in zadovoljno do smrti.

Danilo Gorinšek:

Pesem o snežnem možu

Vse odelo mu je belo
kot iz same žide,
kdor ga vidi — spoštovanje
vsakogar obide.

V desni roki bič pleten pač
ni pozdrav prijazen
in v levisi črn možnjiček
— škoda da je prazen.

Pa na glavi domišljavost
kar cilinder nosi,
vse telo blišči se žarko
kakor zvezde v rosi.

Bič, možnjiček in cilinder,
ves gosposki bil je...
Solnce topilo posvetilo
v brozgo se razlil je...

Charles Dickens

Rojen je bil 7 februarja l. 1812. pri Portsmouthu na Angleškem. Umrli je 9. junija l. 1870. v Gadshillu pri Rochesteru na Angleškem.

Živel je nekoč siromašen deček, ki je vključ svoj zgodnji mladosti (komaj deset let mu je bilo) moral trdo delati v neki tovarni, da se je lahko preživljal, čeprav bi se bil tako rad mnogo, mnogo naučil in čeprav se je bil rodil v imoviti hiši... Tako — več vam ne povem. Drugače bi morala povedati ves roman »David Copperfield«. V tem romanu je namreč Charles Dickens popisal svoje življenje, svojo žalostno mladost. In kdo je Charles Dickens? me boste vprašali. Charles Dickens je največji angleški pisatelj. Njegove povesti so vesele in žalostne hkrati. Krivic in žalostnih dogodkov svoje mladosti ni mogel nikoli pozabiti. Opisal jih je v svojih delih z velikim zaničevanjem in obenem tako pretresljivo, tako da so po njegovi zaslugi ljudje marsikaj izpremenili in opustili.

Mladino je imel posebno rad. Zanj je spisal »Zgodovino Anglije«, božično igro »Cvrček za pečjo«, katero gotovo poznate, ker so je že mnogokrat igrali na naših odrih. V slovenskem prevodu imamo tudi njegovo »Božično pesem v prozi« in roman »Oliver Twist«. Vseh njegovih del ne morem navesti, ker je premalo prostora. Napisal je preko sto zvezkov, čeprav je živel samo 58 let.

Prihodnjo nedeljo bomo začeli objavljati svojo novo povest »Leteča puščica«. Kdor ima rad indijske povesti, bo prišel to pot na svoj račun. Opozorite na to svoje prijatelje in znanke in prosite starše, da vam kupijo nedeljsko »Jutro«.

Ljuba:

Voziček

Pripravno domače orodje je tak lahek voziček, v katerega ne vpregajo vozne ži-vine, ampak posle ali mlajše rodbinske člane, da pripeljejo cent premoga, kako vrečo krompirja ali debel sveženj svinjske piče (z njive) domov.

Tak voziček so imeli tudi pri Hribarjevih in vseč je bil zlasti domačim in sosedovim otročajem; kajti tak voziček je kaj pripravno prometno sredstvo za pristo vožnjo po več ali manj strmih bližnjih klanecih navzdol.

Hribarjev oče so poslali Pepčka, z vozičkom na postajo po nek došli zaboj. Že med potjo sta se mu pridružila Božo in Stanko in složna trojica na mostu pod klancem, kjer se je cesta cepila in mesto, da bi zavili po lepi ravni cesti proti postaji, so jo udrli kakor na povelje po klancu navzgor do vrha, odkoder so se v divjem diru vreščeje pripodili na domačem avtomobilu nizdol in preko mosta na ravno cesto. To zabavno in kratkočasno vožnjo so ponovili najmanj dvajsetkrat in se složno izmenjevali na šofer-skem mestu.

Ravnokar je šofiral (regiral ali vodil drog in z njim os vozila) Božo. A menda se je bil nekam zagledal; kajti voz je zdrčal za par pedi preveč na desno in na vsem lepem so se junaki z vozom vred znašli v nekoliko neugodni mokroti potoka.

Božo je kričal in tulil in z glave mu je tekla rdeča kri iz rane, ki mu jo je vsekal zahrbtni avtomobilček, ki je bil pri padcu telebnil nanj, medtem ko sta tovariša v lepem loku zletela brez druge škode naravnost v vodo.

Ko so se skobacali na suho in spravili tudi voziček spet na cesto, je zaskrbelo tovariša še vedno tulečega Božota rana na glavi, tlačila sta mu mokro travo in druga občestna zelišča na okrvavljeno teme in ga obvezala z zvezanimi žepnima robcema tako, da je bil videti jako mičen, z enim vozlom sredi glave, lice obrob-ljeno in z drugim vozlom pod brado.

V tem pa se je pojavil kar naenkrat tudi oča Hribar, ki ni mnogo govoril, temveč vse tri ponesrečence tako korenito pretresel, da so videli pri belem dnevu na nebu nešteto velikih in malih vozov, iz zvezd sestavljenih.

Rešitev križaljke »Gramofon«

Od I. do II.: Mlado Jutro.

Vodoravno: 1. nit, 4. stl, 6. Nil, 8. gramofon, 9. nos, 10. em, 11. rog.

Navpično: 2. Igo, 3. trs, 4. sme, 5. Tom, 6. nor, 7. ino.

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Kako dolgo si želim živeti? Zakaj?

Želim si dolgo živeti, da bi lahko povrnil staršem vse dobrote, ki mi jih izkazujejo. Želim si pa tudi doživeti osvobojenje vseh naših bratov in sester onkraj mej, da bi se veselili z nami zlate svobode v naši lepi Jugoslaviji.

Miloš Oprešnik, učenec IV. razr.

pri Kapeli p. Slatina-Radenci.

Živeti si želim tako dolgo, dokler bodo živali moji starši, zato, ker oni skrbje zame. Ko bodo oni umrli, ne bo nihče več skrbel zame in bi potem rad umrl.

Ivan Horvatič, učenec ?

v Krški vasi.

Živela bi rada do Sokolskega izleta v Prago, ker bi se ga rada udeležila.

Turk Ljudmila, uč. II. razr. drž. real. gimn. v Ptuj.

Želim dočakati starost moje stare mame, katera je živeła 101 leto in 4 mesece. Potem bi vedela mnogo pravičje in mnogo bi videla in doživela, kar bi potem lahko pripovedovala svojim vnukom, kakor je to storila moja stara mama.

Anica Boletova, učenka III. razr.

Loka 26 pri Črnomlju.

Jaz si želim živeti toliko časa, da bi se naši bratje in sestre iz zaslužnjene Koroške in iz Primorskega združili z nami.

Klanšek Danica, učenka III. razr.

Moste pri Ljubljani, Klunova ul. 7.

Želim si še dolgo življenje, da bi videla kako napreduje naša mlada država.

Tončka Čeh, učenka IV. razr.

Dol. Nemška vas p. Trebnje.

Jaz si želim živeti sto let, da bi obhajala mnogo jubilejev in bi časopisi pisali o moji visoki starosti. Mladina bi prihajala k meni, mogoče celo kak poročevalec »Jutra« in jaz bi jim pripovedovala, kako je bilo v starih časih.

Zigon Darinka, učenka III. razr.

v Brezicah.

Želim si živeti vsaj tako dolgo, da bodo znašli raketo, s katero bomo lahko leteli v vsemirje, ker bi strašno rad letel na mesec ali na Mars.

Drago Sedmak, učenec francoske šole

Skopje, ul. Venac Cara Dušana 27.

Ali se zanimam za sport?

Kateri mi je najljubši?

Nobena druga stvar me tako ne zanima kot ravno sport. Najbolj me veseli smučanje.

Tomaž Suštar, Vižmarje št. 60, št. Vid nad Ljubljano.

Zelo se zanimam za sport. Poleti mi je najljubši waterpolo, pozimi smučkanje.

Petrovič Angela, učenka II. razr. mešč. šole v Ptuj.

Poleti mi je najljubše tenis in plavanje. Pozimi pa drsanje in sankanje. Toda žal! Bog, nam letos v našem lepem Beogradu ni omogočen noben sport, ker je zima premila.

Kolene Zofija, uč. II. razr. II. ženske gimn. v Beogradu, Krunska ul. 5.

Najljubši sport mi je telovadba. Poleg tega pa se poleti zabavam z odbojko in nogometom, pozimi pa s sankanjem in drsnjem.

Bajt Josip, učenec II. a razr. drž. gimn. v Kranju.

Najljubši sport mi je telovadba, kamor zahajam kot naraščajnik Sokola. Ljubim pa tudi sankanje, kjer se tudi večkrat prekopicnem v sneg.

Brajnik Edi, učenec III. razr. v Kamniku.

Najbolj se zanimam za sankanje. Toda tukaj ni nikjer primerne prostora. Rada bi hodila tudi v gore, pa na Dravskem polju ni gor.

Slavica Marinič, učenka IV. razr. pri Sv. Marku.

Zelo se zanimam za sport. Najljubši mi je smučanje po gorah.

Miro Privrat,

Ljubljana, Pražakova ul. 11/4.

Kateri učni predmet mi je najljubši? Zakaj?

Najljubši predmet mi je verouk. Rad poslušam gospoda kateheta kako nam pripoveduje zgodbe in nas uči kako moramo živeti, če hočemo priti v nebesa.

Milan Faganelli, učenec III. razr.

Maribor, Miklošičeva ul. 4.

Najrajši se učim računati! Pri nas imamo trgovino s trafikom. Moje največje veselje je prodajati cigarete. Če pa ne znam dobro računati, me mama ne pusti v trgovino. To pa je zame zelo hudo; zato se rad učim računanja.

Maksimiljan Šiško, učenec III. razr.

v Vučji vasi p. Križevci pri Ljutomeru.

Najljubši predmet mi je risanje pa sama ne vem zakaj.

Marjanca Tomšič, uč. II. razr. vadnice v Ljubljani.

Nad vsem ljubim zemljepis in zgodovino. V duhu potujem po zemljevidu po naši lepi Jugoslaviji in občudujem njeno veličino.

Jelena Rauter, uč. IV. razr.

v Ljutomeru.

Najljubši predmet mi je telovadba. To pa zato, ker si s telovadbo krepimo in jačimo zdravje. Zelo si želim, da bi postala enkrat prav dobra telovadkinja Sokolice.

Francka Makuč, učenka IV. razr. v Predvoru.

Najljubši učni predmet mi je računstvo, zato, ker se najbolj rabi v življenju v vseh poklicih.

Bele Slavica, učenka III. razr.

Vilmarje 60, St. Vid nad Ljubljano.

Najljubši učni predmet mi je zemljepisje, kjer spoznavam našo lepo domovino in vse njene krasote, ki privabijo vsako leto toliko tujcev.

Miroslava Trampuž, učenka II. a razr.

Zagreb, Lenucijeva ulica 49.

Moj najljubši učni predmet je čitanje. Če ne bi znal čitati, ne bi mogel brati novice »Mladega Jutra«.

Pleunik Rudolf, učenec IV. razr.

na Meži 46 pri Dravogradu.

Najljubši učni predmet mi je zgodovina. Učimo se, kako so trpeli naši pradedje, stari Slovani. A mi smo zdaj tako srečni, ker smo združeni in svobodni v naši lepi Jugoslaviji.

Drimelj Henrik, učenec IV. razr.

pri Sv. Križu p. Rogaška Slatina

Moj najljubši predmet je telovadba, ker mi s tem utrdimo telo. Posebno važen predmet pa je telovadba za dečke, ker v poznejših letih postanejo krepki vojaki in s tem koristijo v boju svoji domovini.

Pezdir Marija, učenka II. razr. gimn.

v Ljubljani, Grajska planota 1.

Ena in ena je ena

Ne vem, kako se moreš igrati s to staro kmetijo, ko bi lahko imela kaj lepšega — recimo vlak, je rekel Janezek.

Na tleh je sedel in opazoval svoj vlak, ko je izginil v predoru, takoj nato je šel preko mostička, dokler se ni ustavil na postaji.

»Ne maram vlakov«, je rekla Metka. »Kmetija je edina lepa stvar, s katero se lahko igram.«

Tudi ona je sedela na tleh v drugem koncu sobe in se igrala z ovcami, pastirčkom in še drugimi stvarmi, ki jih imajo na deželi pri hiši.

»Nerodna si, da vlačiš to staro podrtijo, ki ji praviš voz, sem pa tja. In tudi ne moreš reči, da gredo tvoje vreče daleč, ker bi se sicer peljale z vlakom!«

Pokazal je sestro. Trbet in spet pognal lokomotivo. Čez čas se je naveličal gledati iste lutke, ki jih je prepeljal z ene postaje na drugo.

»Rad bi imel nekaj novih potnikov«, je rekel.

Vprav tedaj se je Metka spomnila, da so njene vreče moke pretežke in je naprosila bratca, naj ji pomaga in prepelje tovor.

»Joj, na to se še spomnil nisem! Daj, pripelji voz sem! Tu bomo nalagali in nato bo vlak odpeljal vse skupaj daleč proč; potem se bo vrnil po krave. Pjdi in zberi jih skupaj!«

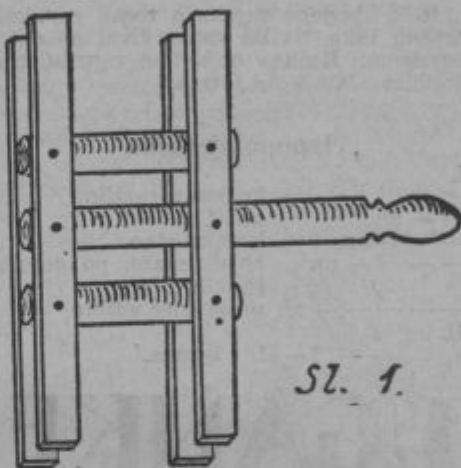
Po kravah so prišli na vrsto telički in prešički, nazadnje še piščanci. Ovce sta poslala, da so jih ostrigili in mleka sta prevozila zvrhan vlak. In nato sta morala peljati vse stvari zopet nazaj.

S tem sta se zamudila vse popoldne, mamica je bila pa seveda zelo zadovoljna, ker je imela mir. Po Herbertu Strangu.

ZA SPRETNE ROKE

Vreteno za motvoz

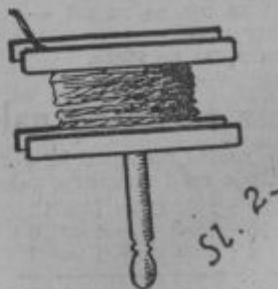
Motvoz za sušenje perila je včasih zviti kar v klopčič ter se mamica mnogokrat zamudi s tem, da ga razvozljava. Zato ji hočemo narediti pripravo vreteno za navijanje motvoza.

Za to delo bomo rabili 4 deščice od starega zaboja, ki naj bodo 3—4 cm široke in po 25 cm dolge, ter držaj od stare metle.

Držaj bomo razžagali tako, da bosta 2 komada dolga po 15 cm eden pa 30 cm.

Vreteno zbijemo z žebli, kakor nam kaže sl. 1. Pri zbijanju je dobro poprej

zvrtni luknjo, da nam deščica ne počl. Ko je vreteno gotovo, ga s steklenastim papirjem (Glaspapier) dobro obdrgnemo, da bo gladko in čisto.

Rešitev kvadratov

S, os, sop, post, poset, potres.

Brakada

Reši ubogega zajčka s tremi ravnimi črtami tako, da bo vsaka žival na sliki ograjena. Rešitev objavimo v prihodnji številki »Mladega Jutra«.

Izpopolnjevalka

- I.
 — an koristna rastlina
 — — an nakit
 — — — an kraško vino
 — — — — an žival, znana po dolgih skokih
 — — — — — an prebivalec celine

II.

I.—II. : igrača.

UGANKE

1.

Šopek cvetk ima,
 pa jih ni nabrala —
 naša mamica
 jih je v varstvo dala.

2.

Reže, reže,
 spet za njo se združi —
 koder pluži,
 kmalu vse se vleže.

Rešitev računske naloge

Deček je moral natrgati 22 pomaranč. Razdelil jih je med stražarje tako:

$$22 : 2 = 11 + 1 = 12$$

$$10 : 2 = 5 + 1 = 6$$

$$4 : 2 = 2 + 1 = 3$$

21

Dečku pa je ostala ena sama pomaranča.

Za mlade Francoze

Kdor bo pravilno čital teh par skrivnostnih stavkov, bo lahko izluščil iz njih skriti pomen.

Mille ânes l' eau vie jabot.

Cogni yé dau cenot ine auvece.

D' anesse jet véce d' âne des jouillets.

Cou ille gélésaux, d' eau claire jaris.

Pè ce, qui l'ailla, net griset.

Pošljite nam rešitve. Imena tistih, ki nam pošljejo pravilne slovenske stavke, bomo objavili.

Rešitev iger z užigalicami

LIII

Največje število.

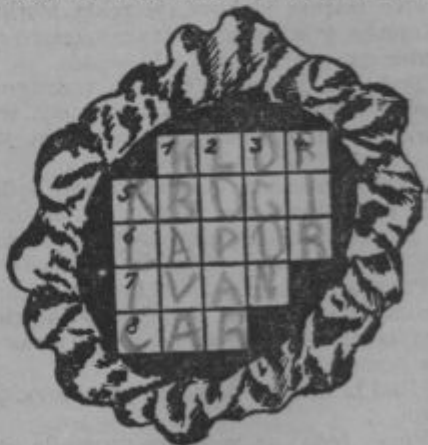
LI

Najmanjše število.

Križaljka »Blazina«

Pomen besed:

Vodoravno: 1. kos pohištva v šolj, 5. telovadno orodje, 6. zmes gline in apnenca, 7. moško krsno ime, 8. vladar.

Navpično: 1. domača žival, 2. pekovaška priprava, 3. zemljiška mera, 4. svatovanje, 5. poziv.

Jutroučki! Najlepše mladinske knjige dobite v knjižarni Tiskovne zadruge v Ljubljani.